

LEONIDA TEODORESCU

Dialog nocturn

piesă în două părți

www.cintec.ro

Personajele

LARA

BERT

CAN

PAVEL

VIA

ALF

VOCEA CRAINICULUI

O VOCE DE DEPARTE

PARTEA I

De asta-ți dădeai seama mai târziu. Ce-i cu foșnetul de pomi. Se auzea tare, pe urmă din ce în ce mai încet. Și venea o clipă cînd foșnetul dispărea. Poate-l înghițea ceva. Fapt e că dispărea. Și apoi se auzea din nou. Mai întîi încet. Foarte încet. Apoi, din ce în ce mai tare. Pînă se auzea ca la început. Printr-o fereastră deschisă. Și atunci totul o pornea de la capăt. Pînă se încheia din nou ciclul. Și atunci îți dădeai seama că foșnetul descria de fapt un cerc. Care se întrerupea la un moment dat. Iar foșnetul reîncepea de la capătul celălalt. Și atunci auzeai și muzica. Muzica venea de la un aparat de radio. Asta era foarte clar. Mi-e greu să spun de ce era așa de clar. Era o muzică frumoasă. Niște melodii cîntate de o femeie. Despre o mulțime de lucruri care au fost. Și care nu mai sînt. Sau nu vor mai fi. Pentru că altfel la ce s-ar mai cînta ? Nu-i așa ? Și atunci s-au auzit și vocile.

LARA : Dumneata ești Edicon ?

BERT : Nu doamnă. Eu sînt Bert. Responsabilul motelului. Dar îmi place mai mult să mi se spună administrator. Administratorul motelului. Nu sună prea rău, nu-i așa ? Administratorul motelului „Maria Magdalena”. E adevărat că tot eu sînt și chelnerul motelului. Și femeia de servici. Și bucătarul. Și barmanul.

CAN : E oratorul principal. Probabil.

BERT : Trebuie să-mi faci cineva reclamă, nu-i așa ?

LARA : Dumneata ești Edicon ?

CAN : Can, dacă nu vă supărați. Eugen Can. Doamna vrea și niște detalii biografice ? Doamna e de la miliție ?

PAVEL : Prea multă furie, prietene. Nu e nimic că nu ești Edicon. Nu e nici o neno-

rociere. Fiecare avem norocul să fim ceva. Și ghinionul să nu fim decît asta.

LARA : Il cunoașteți pe Edicon, nu-i așa ?

PAVEL : Nu-l cunosc doamnă. Nici n-am auzit de numele ăsta. Numele meu este Pavel.

CAN : Apostolul Pavel ?

PAVEL : Nu. Părintele Pavel. Sint preot.

LARA : Preot ? Ești sigur de asta ?

PAVEL : Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. La oamenii care fac ceea ce fac eu li se spune preoți.

CAN : Doamna vrea să știe dacă ai diplomă de popă.

LARA : V-a spus Edicon să veniți aici ?

PAVEL : Nu, doamnă. Nu-l cunosc pe Edicon. Nici n-am auzit de el. V-am mai spus. Sint plecat într-un drum lung. Și am făcut un popas aici. Am văzut firma motelului „Maria Magdalena” și m-am gîndit că n-ar fi rău dacă aş petrece o noapte aici.

LARA : Nu v-a spus Edicon ?

PAVEL : Nu, doamnă. Nu-l cunosc pe Edicon. Și nici n-am auzit de el. V-am mai spus.

CAN : Doamna are cîrlig la Edicon ?

LARA : Bert. Bert te cheamă, nu-i așa ?

BERT : Da, doamnă. Mi-au făcut bătrîni plăcerea asta. Să-mi spună Bert. Băieții îmi spuneau Berta și mă întrebau unde-mi sint fustele.

CAN : Ascultă Bert. Nevastă-ta cînd dracu mai vorbește ?

BERT : N-am nevastă.

LARA : N-ai primit nimic pentru mine ? De la Edicon. O telefonogramă, de pildă. Numele meu e Lara. Doamna Lara.

BERT : Nu, doamna Lara. N-am primit decît comenzi pentru camere. Între cinci și douăzeci și cinci și cinci treizeci s-au reținut toate camerele. Cinci. N-am decît cinci camere la motel. Iar la șase am mai primit un telefon. S-a renunțat la o cameră.

CAN : Și pe urmă ai mai primit un telefon. Și s-a mai renunțat la una.

BERT : Nu. Nu s-a mai renunțat la nimic. Camera diinspre rîu a și rămas ocupată. Mai e cineva sus.

LARA : Edicon !

(Și atunci s-a auzit scara. O scară veche și care scriștie îngrozitor. Și din cauza asta se auzea distinct fiecare treaptă călcată. Mai întîi s-a auzit o treaptă. Pe urmă încă trei. Și pe urmă încă una. Atunci s-a auzit o voce. O voce de femeie tînără.)

VIA : Bună seara.

LARA : Nu cumva ești Edicon ?

VIA : Numele meu este Viviana. Dar prietenii îmi spun Via. Puteți să-mi spuneți și dumneavoastră tot Via.

LARA : Te-a trimis Edicon ?

VIA : Cine ?

LARA : Edicon.

VIA : Nu. Am venit singură. Astăzi este paisprezece septembrie. Și e ziua mea de naștere. Am douăzeci de ani. Sint destul de

bătrînă, nu-i așa ? Și m-am hotărît să-mi petrec ziua de naștere într-un motel. N-am nici mașină. E destul de caraghios, nu-i așa ? Să n-ai mașină și să vii într-un motel. Știi cît am mers pe jos ? O grămadă de kilometri. Mai îutli am zis să-i număr. Dar pe urmă m-am răzgîndit. Și am luat-o prin pădure. Știi, pe-acolo, pe lingă benzinărie. N-am mai fost niciodată într-o pădure. Și nici într-un motel.

CAN : Din cîte-mi dau seama, copila mea, n-ai prea fost pe nicăieri.

VIA : E destul de caraghios, nu-i așa ? Pentru o femeie care nu mai este chiar atît de tînără. Studiile, știi... Aș putea să vă spun o grămadă de citate din Shakespeare. Și din Sofocle. Mai puțin din Sofocle. Dar știu un citat grozav : „La el s-a dus soția ta”.

CAN : E-n regulă. Trîntește-mi din cînd în cînd cite un citat. Nu e nevoie să-mi spui și autorul.

LARA : Ți-a spus ceva Edicon pentru mine ?

VIA : Nu, doamnă. Nu-l cunosc pe Edicon. Are un nume foarte impunător, nu-i așa ? Am avut un coleg pe care-l chema Coriolan. Tot un nume foarte impunător. Așa cred.

(Și Via a început să coboare scările celelalte. Și e ciudat că s-a făcut liniște. Tot timpul cit s-au auzit restul de trepte. Nouă. Nu s-a auzit decît foarte încet vocea lui Pavel.)

PAVEL : Și strîmtă este poarta. Și îngustă este calea care duce spre viață. Și puțini sint cei care o află. Vă rog să mă scuzați. Nu trebuie să tulbur această seară minunată. Cu gîndurile mele sicîitoare. Mă așteaptă încă un drum lung. Și abia la capătul drumului începe greul ; și cred că nu trebuia să-mi permit răgazul de o noapte. Dar m-a atras numele. Numele motelului : „Maria Magdalena”.

CAN : Ai crezut că e un motel cu dame. Fii sincer. Recunoaște și nu-ți fac nimic.

PAVEL : Vreme este să îmbrățișezi și vreme este să fugi de îmbrățișare.

VIA : Ești preot ?

CAN : Da, copila mea. Este. Dînsa este doamna Lara. Îl așteaptă pe Edicon. Eu sint fără ocupație. De două zile. De cînd am fost dat afară. Iar el este Bert. Care ar trebui să fie responsabil. Dar nu e. Nu vrea să fie. E administratorul motelului.

BERT : Fostul administrator.

CAN : Te-au dat afară și pe dumneata ?

BERT : Nu. Dar nu poți să administrezi ceva ce nu e.

CAN : Presimt că vrei să ții o cuvîntare.

BERT : Nu chiar, domnule Can.

CAN : Zi-mi Can. Pur și simplu, Can. Nu te mai complica.

BERT : Bine, Can. E-n regulă. Mi-ați făcut o mare plăcere. Că ați poposit la motelul meu.

CAN (Viei) : Zi un citat. Te rog foarte mult să zici un citat.

CAN : Vreau să spun că astăzi este miercuri. Și de ani de zile n-am avut clienți miercuri. Miercuri și joi.

CAN : O fi vreo chestie mistică. Legămint cu diavolul sau așa ceva.

BERT : Nu e. O dată la două săptămîni ne cheamă miercuri la ședință. La județ.

CAN : Și despre ce vorbiți acolo ?

BERT : Că nu e bine să plecăm din moteluri. Că un client poate să vină oricînd.

CAN : Și vorbiți două zile despre asta ?

BERT : Nu. Numai miercuri. Joi facem schimb de experiență. Mai futii la restaurantul „Capra cu trei iezi”. Și pe urmă la „Lăsați-mă să cînt”.

CAN : Munciți din greu.

PAVEL : Ești de mult în motelul ăsta ?

BERT : De 25 de ani.

CAN : Din fragedă pruncei.

BERT : Mulțumesc, Can. Am patruzeci și doi de ani.

VIA : Patruzeci și doi de ani ? Niciodată n-am erezut că arată așa de bine un bărbat de patruzeci și doi de ani.

BERT : Mulțumesc, Via. Am fost puțin cam amărit. Astăzi la cinci vreau să spun. Dacă n-am avut niciodată clienți miercuri. De ani de zile. Vreau să spun că e puțin cam neplăcut. Să petreci singur o seară de adio.

LARA : Ce fel de seară ?

BERT : Seară de adio.

LARA : De adio ?

BERT : Da, doamnă Lara. De asta am pregătit masa. E un tacim în plus. L-am pus înainte de ora șase. Cînd am primit telefonul acela. Prin care se renunță la camera de lingă seară. Eu dau masa. Sînteți invitații mei. Dacă nu vă deranjează.

VIA : Nu știu ce să zic. Astăzi e ziua mea. Împlinesc douăzeci de ani.

BERT : E-n regulă. Am șampanie. O mulțime de sticle. Paispe.

CAN : Tu ce zici, că paispe sînt multe ?

LARA : Ce fel de seară de adio e asta ?

VIA : Da, înțeleg. Dar ar trebui să dau și eu ceva.

BERT : O să ne spui un citat frumos.

LARA : Ce fel de seară de adio e asta ?

BERT : Am aflat și eu astăzi. La cinci. Mîine dimineață se demolează motelul.

LARA : Nu !

(În acest moment muzica de la radio s-a întrerupt. Și s-a auzit vocea crainicului.)

CRAINICUL : La al cincilea semnal va fi ora nouăsprezece.

(Și pe urmă s-au auzit cele cinci semnale. Și apoi din nou vocea crainicului : „A fost ora nouăsprezece”. Și abia după asta s-a auzit din nou muzica.)

BERT : Am primit o hirtie oficială. Prin poștă. Se demolează. Se duce dracului.

LARA : Nu se poate, Bert. Poate că s-a făcut o glumă. Sînt o mulțime de indivizi care fac glume. Toată ziua fac glume.

CAN : Și dacă se dărimă, ce ? Să se dărimă. Eu n-am fost dat afară din slujbă ? BERT : Nu e nici o glumă. Au venit și niște mașini. Dincolo de riu. Mîine dimineață se demolează. Se duce dracului.

LARA : Poate e o întimplare, Bert. Cu mașinile astea. N-ai de unde să știi. Mai întîi a fost o glumă. Și pe urmă a fost o întîmplare.

BERT : Nu e. Am primit și o înștiințare. Unde am să lucrez. Asta e sigur. Se demolează. Mîine.

LARA : Edicon.

PAVEL : Vă e rău, doamnă ?

LARA : Edicon. Blestematul de Edicon. Trebuia să fie aici. Și să-mi spună ce-o să fie după. După ce se demolează. Să aibă curaj, nemernicul. Să aibă euraj să spună tot.

VIA : Edicon v-a spus să veniți aici ?

LARA : Mi-a trimis o telegramă. „Motelul „Maria Magdalena”. 14 septembrie. Edicon”.

BERT : Cînd v-a venit telegrama ?

LARA : Astăzi.

BERT : La ce oră ?

LARA : La trei sau la patru.

BERT : La trei sau la patru ?

LARA : Da.

BERT : Sînteți sigură ?

LARA : Aproape. Telegrama a lost expediată la ora paisprezece. Asta e sigur. M-a și izbit. Ora paisprezece. Paisprezece septembrie. Iar eu am primit-o puțin mai tîrziu. La trei sau la patru. Știu că mi-a trebuit mult pînă să găsesc motelul. Aproape două ore. N-am mai auzit de motelul „Maria Magdalena”. Și cînd am dat telefon era ocupat.

BERT : Da. Dumneavoastră ați fost a treia. Mai întîi s-au reținut două camere. Și pe urmă ați dat dumneavoastră telefon. Și ați reținut-o pe a treia.

LARA : Cine a fost prînul ?

BERT : Nu știu. Primul a dat telefon la cinci și douăzeci. Iar la șase s-a renunțat la o cameră.

LARA : Edicon !

CAN : Ți-a făcut figura.

BERT : Eu am aflat abia la cinci. Că motelul va fi demolat. Iar Edicon a știut la două ? Cu trei ore înainte ?

LARA : N-ai auzit de Edicon. Mi se pare că așa mi-ai spus.

BERT : Nu știu dacă am spus. Dar n-am auzit de el.

VIA : Cine e Edicon ?

LARA : Edicon ? Edicon e un vizionar.

CAN : Ce ?

LARA : Un vizionar. Uneori e în transă. Și atunci îți spune viitorul.

CAN : Și cîștigă mulți bani ? Cu chestia asta, cu transa ?

LARA : Edicon nu ia bani. Te privește în ochi. Durează destul de mult. Și e obositor. Teribil de obositor. Pe urmă începe să se plimbe. Cred că face un număr fix de pași. Pe urmă, iar te privește-n ochi. Scurt. Și pe urmă-ți spune cîteva vorbe. „Îți vorbește Edicon”. Sau așa ceva. Nu mai țin minte exact. Pe urmă-ți spune viitorul. De fapt,

en singur lucru. Pe urmă-ți repetă ce-a spus la început. „Ți-a vorbit Edicon“. Sau așa ceva. Și pleacă. E foarte ciudat. Dar după asta nu mai știu cum arată.

CAN: Cred că e rindul prietenului nostru Pavel. Ar trebui să se scoale și să spună ceva. Că sînt niște drumuri ale cuiva. Și că aceste drumuri sînt necunoscute.

PAVEL: N-am de gînd să spun nimic.
BERT: Și ce legătură are motelul „Maria Magdalena“ cu viitorul duminică?

LARA: N-a avut, dar o să aibă.

VIA: Nu vi se pare că umblă cineva pe sus?

CAN: Edicon.

BERT: Cum?

LARA: Ai să mori într-o noapte. Într-o casă. Și a doua zi casa va fi dărîmată.

(S-a auzit foarte clar foșnetul copacilor. Foșnetul și-a descris iar cercul. Dar la un moment dat s-a întrerupt. Și pe urmă s-a reluat din nou.)

VIA: Asasinul! E un asasin!

CAN: Bert! Închide dracului muzica aia.

BERT: Tu mi-ai spus să dau drumul la radio?

CAN: Ești și tu un vizionar?

BERT: Nu mi-ai spus. Atunci nu pot să-l închid.

VIA: Nu-ți dai seama? Ți-a spus să vii aici. Te-a atras. Ca să te omoare. Fugi! Nu. Nu fugi. Poate că s-a gîndit că o să fugi. Și te așteaptă undeva.

PAVEL: Cum ți-a spus?

LARA: Ai să mori într-o noapte. Într-o casă. Și a doua zi, casa va fi dărîmată. Dar nu trebuie să vă faceți griji. E o chestiune care mă privește numai pe mine.

PAVEL: Nu ți s-a părut că-i scîlpesc ochii?
LARA: Nu. Avea o privire mată. Complet mată.

PAVEL: Cînd ți-a spus asta?

LARA: Acum vreo cinci-șase ani. Eram la mare. Cred că era tot prin septembrie. Stăteam într-o vilă. Niște prieteni de-ai mei au închiriat o vilă. La mare. La Eforie. Se stricase vremea. Și din cauza asta se făcuse o petrecere. La care a fost și Edicon. Auzisem de el. Și am fost curioasă să-mi aflu viitorul. Era și un scriitor. Care aproape că m-a rugat. Să nu încerc să aflu nimic. Dar n-am putut. Edicon m-a dus sus. Într-o cameră cu balcon. Și pe urmă a plecat. Ce e mai ciudat e că nu s-a aflat cine l-a adus. Și a mai fost un lucru ciudat. Un lucru pe care mi l-a spus scriitorul. Că Edicon n-a venit decît ca să-mi ghicească mie. Și că ar fi fost interesant de văzut ce ar fi făcut altfel. Dacă n-aș fi vrut să-mi ghicească.

VIA: Aș vrea să te-ntreb ceva, sfinția ta.

PAVEL: Nu-mi spune sfinția ta! Spune-mi Pavel. E mult mai bine. Lui Pavel Hermes nu i-a spus nimeni sfinția ta.

CAN: Pavel Hermes? Poate ne spui și nouă cine e Pavel Hermes? Așa, pentru că veni vorba.

PAVEL: Apostolul Pavel.

VIA: Pot să-ți spun cum vrei. Dar de ce nu porți haine preoțești?

CAN: Poate că nu e preot.

BERT: Edicon! El e Edicon! De asta m-ai întrebat ce-i cu camerele. Care sînt libere, care sînt ocupate. Și care e camera doamnei Lara.

PAVEL: Nu te-am întrebat nimic. Sînt preot și nu sînt cu haine preoțești, pentru că sînt într-o călătorie particulară.

VIA: Asasinele! Cîme are un pistol? Are cineva un pistol?

BERT: Îi scîlpesc ochii! E nebun!

LARA: Dumnezeu ești Edicon?

CAN: Gura, părinte. Bert! Dă un telefon la miliție.

BERT: Nu se poate. S-a desființat linia. Din cauza demolării. Pe la șase și ceva.

(E un moment de liniște. Și deodată se aude un țipăt. Din aparatul de radio. „O, Maria Magdalena!“ Și iar e un moment de liniște. După care începe o muzică îndrăcită și un bărbat începe să cînte. „O, Maria Magdalena“.)

CAN: Bert! Închide porcăria aia de radio.

BERT: Nu pot.

CAN: Nu poți?

BERT: Nu.

CAN: Ți-e frică să faci doi pași? Ți-e frică de nenorocitul ăsta de Pavel?

BERT: Nu mi-e frică de nimeni. Dar am primit un telefon de sus. De la una din camere. Pînă să se desființeze linia. Și mi s-a spus să dau drumul la radio. Și să-l pun la postul ăsta. Era o voce de bărbat.

VIA: Pavel!

BERT: Nu. Pavel era aici. Stătea lingă fereastră. Cred că tocmai atunci a deschis-o.

VIA: Can! Tu ești Edicon. De asta ai vrut să-l omori pe Pavel.

BERT: Nu era nici Can. Can era tot aici. Stătea lingă Pavel. Și-i spunea ceva. Cred că-i povestea cum a cîștigat la biliard. Țin minte și cît a cîștigat. Nu. Nu țin minte. Știu că număra banii în poli. Dar nu știu dacă a spus douăzeci de poli sau treizeci de poli.

CAN: Douăzeci și șapte. Ai fi putut să ții minte chestia asta. Din respect pentru mine. N-a rămas decît Lara.

BERT: Doamna Lara. Can. Doamna Lara era tot aici. Stătea în fotoliul din colț. Și citea revista aia jerpelită. M-am și întrebat. Cea-găsit în revista aia jerpelită?

CAN: N-a rămas decît Viviana. Căreia toți prietenii îi spun Via.

BERT: Era o voce de bărbat. Era o voce de bărbat, Can. De asta sînt foarte sigur. Era o voce de bărbat. Nu știu cum de nu m-am gîndit. Că n-avea cum să fie sus. Pentru că toți bărbații erau în salon.

CAN: Și atunci? Cine ți-a telefonat? Sfințul Duh? Ești sigur că n-ai visat chestia asta cu telefonul?

PAVEL : N-a visat. Îmi aduc aminte de asta. Că Bert a primit un telefon. Și că i s-a spus ceva de radio. Pe urmă s-a dus la aparat. L-a aprins și a căutat un post.

CAN : Si atunci ? Cine a telefonat ?

LARA : Edicon.

BERT : Nu e nimeni sus, doamnă Lara. M-am dus să verific dacă ferestrele sînt închise. S-a anunțat o mică furtună. Nu ți-neți minte ? V-am cerut voie să intru în cameră.

PAVEL : Da, ne-ai cerut. Așa e, Can ?

CAN : Așa e.

LARA : Mi-a cerut și mie voie.

Și în acest moment muzica se întrerupe brusc. Și se aude vocea crainicului : „Atențiune ! Atențiune !”).

VIA : Vă rog frumos să închideți aparatul. Poate că e mai bine să ne lipsim de el. Nu vreți să vă cînt ceva ?

CAN : Taci !

VOCEA CRAINICULUI : Atențiune ! Atențiune !

VIA : Eu împlinesc douăzeci de ani. Și așa vrea să-i sărbătorească. Și poate că e mai bine fără radio.

VOCEA CRAINICULUI : Atențiune ! Atențiune !

VIA : Știu să cînt la chitară. Dar nu știu dacă are cineva o chitară. Eu n-am luat-o pe-a mea.

VOCEA CRAINICULUI : Către locatarii motelului „Maria Magdalena” ! Către locatarii motelului „Maria Magdalena” !

Bert ?

BERT : Nu. N-am mai auzit-o.

VOCEA CRAINICULUI : Către locatarii motelului „Maria Magdalena” ! Către locatarii motelului „Maria Magdalena” !

LARA : Nu e vocea lui Edicon. Nu știu de ce, dar sînt sigură. Nu e vocea lui Edicon.

VOCEA CRAINICULUI : Către locatarii motelului „Maria Magdalena” ! Către locatarii motelului „Maria Magdalena” !

VIA : Pavel ! Închide-l !

PAVEL : Întîiul vai a trecut ; iată că vine încă un vai și încă unul după acestea.

CAN : Să te ia dracu !

VOCEA CRAINICULUI : Urmează anunțul : În motelul „Maria Magdalena” sînt cinci spioni ! Nu șase ! Cinci ! Al șaselea locatar e nevinovat ! Aveți grijă de cel nevinovat !

VIA : Spioni ?

VOCEA CRAINICULUI : Repetăm. Urmează anunțul : În motelul „Maria Magdalena” sînt cinci spioni ! Nu șase ! Cinci ! Al șaselea e nevinovat ! Aveți grijă de cel nevinovat !

VIA : Nu înțeleg nimic. Nu sîntem decît patru : doamna Lara, Pavel, Can și eu mine.

CAN : Și Bert. Dacă nu te superi.

PAVEL : Doamnă Lara, ești sigură de povestea cu Edicon, nu-i așa ?

LARA : Da, Pavel. Foarte sigură. Uite telegrama.

CAN : Dă-mi-o mie. (Citește.) „Motel „Maria Magdalena”, paisprezece septembrie, Edicon”.

BERT : Dă-mi-o și mie !

CAN : Nu-ți vine să crezi că știu să citească ?

BERT (citește) : «Motelul „Maria Magdalena”. Paisprezece septembrie, Edicon».

VIA : Nu vă dați seama. Este vorba de Edicon. El a aranjat anunțul la radio. Probabil că n-a știut că s-a renunțat la o cameră.

CAN (încet) : Doamnă Lara !

LARA (încet) : Da, Can !

CAN (încet) : Ți-ai dat seama, nu-i așa ?

LARA (încet) : Da, Can.

BERT : Mie nu-mi pasă de nimic ! Nici de spioni, nici de Edicon ! De nimic ! E o seară de adio. Și vreau s-o petrec.

VIA : Și e și ziua mea, Bert. Împlinesc douăzeci de ani, înțelegi ? Și sînt sigură că cineva a făcut fel de fel de glume. Cu Edicon și cu radioul. Sînt foarte sigură.

CAN (încet) : Mie Edicon nu mi-a trimis telegramă. Mi-a dat un telefon. Și mi-a spus așa : Edicon, la telefon. Vino la motelul „Maria Magdalena”. Și pe urmă a repetat. Cred că a fost pe la două, două și jumătate.

LARA (încet) : Ți-a spus și duminică de moarte ? Cînd ți-a ghicit ?

CAN (încet) : Nu pot să-ți spun ce mi-a ghicit. Dar n-are nici o legătură cu o casă care se va dărîma. Asta e tot ce pot să-ți spun.

BERT : Cred că e timpul să torn șampania. Să torn șampania și să bem pentru Via. Și poate și pentru mine. Ce spui, părinte ?

PAVEL : Spune-mi Pavel. E mult mai bine.

VIA : Vrei să-ți spun un secret, Bert ? N-am băut niciodată șampanie. E caraghios, nu-i așa ? Pentru o femeie care nu mai e chiar tinăra de tot.

LARA (încet) : Nu ți-a spus nimic despre mine ?

CAN (încet) : Nu. Mi-a spus doar atît : «Edicon la telefon. Vino la motelul „Maria Magdalena”». Și pe urmă a repetat.

VIA : Și știi de ce totul e o prostie, Bert ? Nu știi. Nu-i așa că nu știi ? Pentru că sîntem cinci. Și nu șase. Nu-i așa, Pavel ? O femeie bătrînă poate să-i spună unui preot pe nume. Dar cîți ani ai ? Nu cred că ai o sută. Ce spui, Bert ?

PAVEL : Am treizeci și trei de ani.

VIA : Treizeci și trei ? Fix treizeci și trei ? Bert ! Pui și în al șaselea pahar ? Te rog să pui și în al șaselea pahar. Te rog din suflet.

CAN : Și cine o să bea ? Știu cine o să bea. Eu o să beau.

VIA : Bert ! Ești un bărbat foarte frumos. Cred că tu ești cel nevinovat. Nu ! Tu ești cel mai mare spion. Nu-i așa, doamnă Lara ? Bert este cel mai mare spion ! Și eu îl iubesc pe cel mai mare spion.

BERT : Prima !

(Se aude un pocnet. S-a destupat prima sticlă de șampanie.)

VIA : Bert ! Încă una ! Te rog din suflet.
Încă una.
BERT : A doua !

(Se aude un pocnet. S-a destupat și a doua sticlă de șampanie.)

CAN : Și mai departe ? Ce-o să facem mai departe ? După ce ne îmbătăm ?

PAVEL : Bem pentru o bucurie și pentru un necaz. Pentru bucuria Vici și pentru necazul lui Bert.

BERT : Necaz ? Hahaha ! Sunt cel mai fericit om din lume. M-a nenorocit motelul ăsta, „Maria Magdalena“. Jos „Maria Magdalena“ ! Trăiască Bert ! M-a făcut praf motelul ăsta. La șaptespe ani am fost foarte mîndru. Administratorul vilei. La douăzeci și trei am fost tot mîndru. Administratorul motelului. Eu l-am făcut motel ! Eu i-am dat și numele. Eu i-am făcut tot felul de instalații.

CAN : Ești un reformator.

BERT : Da ! Dar eu am rămas tot aici. Nu puteam să plec. Înțelegeți ? Nu puteam să plec. Și acum, am scăpat ! Am scăpat de motel. Sint liber ! Sint un om liber ! Să bem pentru Via ! Pentru baba asta bătrînă și hodorogită.

LARA : Și totuși, Bert, cine ți-a telefonat ?

BERT : Nu știu ! Nu știu nimic. Poate că sint stafii. Poate că au apărut acum. De cînd s-a aflat că se dărimă casa.

LARA : Și aparatul de radio ?

VIA : Să-l închidem ! Bert, închide aparatul !

BERT : Gata ! Sînteți spioni ? Foarte bine ! Trăiască spionii ! Nu vreau decît să bem în sănătatea Vici. Și a mea, dacă nu vă deranjează.

VIA : Pentru toți cîinci, Bert ! Te rog din suflet. Pentru toți cîinci !

(Atunci s-a auzit zgomotul mașinii. Mașina venea în mare viteză. Poate din cauza asta zgomotul ei s-a auzit atît de bine. Și poate din cauza asta ceilalți au tăcut.)

CAN : Vine al șaselea.

LARA : Bine că ai lăsat o fereastră deschisă, Bert. Ai fost foarte prevăzător. E o mare nevoie de aer.

(Și pașii Larci s-au apropiat de fereastră. Acum zgomotul mașinii s-aude mult mai clar. Și foșnetul copacilor.)

VIA : O să fim șase, Bert !

BERT : Nu știu nimic. Îmi pare rău că nu s-a dărimat motelul ăsta de la început. De la cîinci.

PAVEL : Cred că ne așteaptă o noapte grea. Se pregătește ceva în motelul dumitale, Bert.

LARA : Să nu plece nimeni din salon. Și, mai ales, să nu urce nimeni sus.

PAVEL : Poate c-ar fi fost mai bine să nu mă opresc aici. La motel.

BERT : Nu-mi pasă de nimic. Vreau să beau șampanie. Și s-o sărut pe Via, dacă-mi dă voie.

LARA (încet) : Nu mi-e frică. Mi-e teamă de un singur lucru. De fapt. Să nu scot prea repede pistolul. (încet.) Știu că nu trebuie. Trebuie să-i lăsăm pe ceilalți să înceapă.

(Lara face cițiva pași. Se îndepărtează de fereastră. Mașina se apropie, din ce în ce mai mult, de motel.)

CAN : Deci nimeni n-are nici un amestec. Din cite-mi dau seama. Doamna Lara a venit pentru Edicon. Via a venit să-și sărbătorească ziua de naștere. Pavel s-a oprit aici din greșeală. Bert e fericit că i se dărimă motelul. Numai eu nu se știe cum am nimerit aici.

BERT : Nu-mi pasă ! Nu-mi pasă de nimic ! Vreau să beau șampanie și să petrec. Cui nu-i convine, n-are decît să se ducă sus. Dacă sînteți spioni, cu atît mai bine. Trăiască spionii !

VIA : Nu-i așa, Bert ? E foarte mult mister.

(Mașina a frînat brusc.)

LARA (încet) : Edicon.

CAN : Nu e el. Edicon n-o să vină.

(Se aud pași. Pașii se apropie.)

VIA : N-ai cumva un pistol, Bert ?

BERT : Ce vrei să faci cu pistolul ?

VIA : Nu știu. Dar într-un motel misterios trebuie să fie o grămadă de pistoale.

(Un moment de tăcere. Pașii se opresc. Ușa se deschide. Alf.)

PAVEL : Fii binevenit, străine. Printre alți străini.

CAN : Dumneata ești Edicon ?

ALF : Edicon ? Asta e nume ? Alf. ăsta e numele meu. Alf. Doctorul Alf.

LARA : Sînteți doctor ?

ALF : Da, doamnă.

CAN : Doamna Lara.

ALF : Mulțumesc, domnule. Aveți un nume foarte frumos. Doamna Lara. Da, doamna Lara.

LARA : Vi s-a spus să veniți aici ? Vreau să spun — ați fost chemat aici ? Pentru ceva ?

ALF : Nu, doamnă Lara. Aveți vreun bolnav ?

CAN : Încă nu. Dar în curînd o să avem vreo doi nebuni. Poate și vreun mort. În orice caz un popă avem.

ALF : Sînteți foarte spiritual, domnule.

CAN : Can. Zi-mi, pur și simplu, Can. Nu se întîmplă nimic.

PAVEL : Nu e prea spiritual. Eu sint preotul.

ALF : Încîntat, părinte. Cred că v-am mai văzut undeva.

PAVEL: La lăseră Sfinții Apostoli. Dacă ați venit vreodată acolo.

ALF: Nu. Acolo n-am fost niciodată. Poate v-am văzut în altă parte.

PAVEL: Poate.

BERT: Paharul dumneavoastră de șampanie vă așteaptă.

CAN: El e Bert. Asta vrea să spună. Bert. Administratorul motelului.

VIA: Iar eu sint Viviana. Dar prietenii îmi spun Via. Și împlinesc douăzeci de ani.

BERT: Paharul dumneavoastră de șampanie vă așteaptă.

ALF: Încântat, domnișoară. Vă urez mult noroc și fericire. Am impresia că am picat la o petrecere intimă.

CAN: Ne-am cunoscut acum treizeci de minute.

BERT: Paharul dumneavoastră de șampanie vă așteaptă.

ALF: Al meu?

BERT: E plin.

ALF: E o glumă, probabil. N-ați avut de unde să știți că am să vin aici. Și nici eu n-am știut dacă o să mă opresc sau nu.

BERT: Să vă duc bagajul sus?

ALF: Nu e nici o grabă. Aveți o cameră liberă, nu-i așa?

BERT: Una.

ALF: Una singură?

BERT: Da. Camera de lângă scară. Cea în care veți sta dumneavoastră.

ALF: M-ați așteptat?

CAN: Nu bem odată. Bert?

BERT: Eu n-am așteptat pe nimeni. Astăzi este miercuri. Și miercurea n-a venit nimeni la motel. De ani de zile. Țasta e adevărul. N-a venit nimeni. Nici miercuri, nici joi. Dar astăzi au fost reținute cinci camere. Toate cinci. Între cinci douăzeci și cinci și treizeci... Toate cinci. Pe la șase s-a renunțat la una din camere. Dar eu pregătisem masa. Masa o dau eu. Miine se dărimă motelul.

ALF: Înțeleg. E o masă de adio. Îmi pare rău de motelul duminică. E un loc frumos.

Aici.

BERT: Dă-l dracului de motel. Nu-mi pare rău decât de pomi. Sint paisprezece, știți? Sint multe lucruri aici cu paisprezece. Scara are paisprezece trepte. E paisprezece septembrie. Și am paisprezece sticle de șampanie.

CAN: Te mai întreb o dată, Bert. Bem sau ce facem?

VIA: Să bem pentru Bert. Vă rog din suflet. Miine i se dărimă motelul.

LARA: Și atunci? Cine a telefonat?

BERT: Nu-mi pasă! Nu-mi pasă de nimic. Miine o iau din loc.

ALF: Noroc, Bert. Am impresia că te bucuri. Că se dărimă motelul.

BERT: O iau din loc. Omul trebuie să mai și umble, nu-i așa?

ALF: Du-te la mare, Bert. E foarte frumos la mare. Mai ales toamna. Să stai pe o plajă largă și pustie. Și să vezi cum plouă.

LARA: Începem?

PAVEL: Și au văzut un cer nou, și un pământ nou. Căci cerul cel dintii și pământul

cel dintii au trecut; iar marca nu mai este. Vă rog să mă scuzați. Să bem pentru Via. **VIA:** Pentru mine? Cred că e o idee bună. Nu-i așa, Bert? Bert, părerea mea e să nu pleci la mare. Ce să faci acolo? Doamne, ce se întâmplă cu un om care se îmbată? Dar care nu s-a îmbătat încă de tot? Bert! Pot să dau drumul la radio? Nu-i așa că trebuie să fie muzică? Sau mai beau un pahar cu șampanie? Ce spui, Bert? **BERT:** O babă hodorigită ca tine poate să bea și o găleată. **ALF:** Ar trebui să-ți dau un cadou domnișoară. O clipă. Cred că am ceva bun în mașină.

(Alf iese din cameră. Un moment de tăcere.)

VIA: Pot să dau drumul la radio, Bert? Puțină muzică nu strică. Ce spui? Nu-i așa că se poate?

LARA: E ciudat că nimeni nu se gîndește la nimic. Nici la cel care a telefonat, nici la anunțul de la radio. Nici la cel de al șaselea. Nici la Edicon.

CAN: Aici este înțelepciunea. Cine are priceperea să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazece și șase.

(Se aude un pocnet. Via a dat drumul la aparatul de radio.)

VIA (încet): Ești nebun?

(Ușa se deschide încet. În pragul ei e Alf.)

ALF: Ți-am adus. E un fleac.

(În același timp s-a auzit și vocea crainicului de la radio: „La al cincilea semnal va fi ora nouăsprezece“.)

ALF: E așa devreme? Mi s-a stricat ceasul. Sau mi-a stat. E opt și jumătate.

(Atunci s-au auzit cele cinci semnale. Și apoi din nou vocea crainicului: „A fost ora nouăsprezece“.)

PAVEL: S-a mai anunțat odată ora nouăsprezece.

VIA: Un iepure cu cinci picioare. Mi-ai adus un iepure cu cinci picioare.

LARA: Edicon! Blestematul de Edicon!

ALF: E o jucărie rară. Iepurele cu cinci picioare. Dar sint și vulpi cu cinci picioare. Și urși cu șase.

BERT: Să mut postul ăsta blestemat. S-a mai anunțat ora nouăsprezece. Sint sigur că s-a mai anunțat.

VIA (încet): Să vii cu mine sus. Sint o femeie stricată.

ALF (încet): Și eu sint un bărbat stricat.

(Bert face câțiva pași. Învîrtește butonul aparatului. Se aud fel de fel de zgomete

ciudate. Și, deodată, se aude un țipăt: „O, Maria Magdalena!” După care începe o muzică îndrăcită. Și un bărbat începe să cînte „O, Maria Magdalena“.)

CAN: Ce dracu... Toată lumea ciută „O, Maria Magdalena”?

LARA (încet): Am înțeles.

PAVEL: Cred că ar fi mai bine să nu ne mișcăm din salon. Să bem și să petrecem. Dar aici. Să fie toată lumea aici.

ALF: Aș vrea să-mi duc bagajul sus. De asta l-am și adus din mașină.

PAVEL: Nu-ți dai seama? Se anunță de două ori la radio că e ora șapte. Știi cit e? Nouă fără un sfert. Mi-am potrivit ceasul cînd s-a anunțat prima dată.

CAN: E un lucru pe care Alf n-are de unde să-l știe. Un bărbat i-a dat telefon lui Bert. De sus. Dintr-o cameră. Și i-a spus să dea drumul la aparatul de radio. Mai întîi s-a auzit muzică și pe urmă s-a anunțat că e ora șapte. Și pe urmă s-a auzit cîntecul „Maria Magdalena“.

ALF: Un bărbat? Înseamnă e-ai fost dumneata sau Pavel.

CAN: Am fost amîndoi aici. În salon.

ALF: Ce?

CAN: Ai început să dai semne de neliniște?

ALF: Aveți martori?

CAN: La ce-ți trebuie martori? Poate vrei și o curte cu juri?

ALF: Bândiților! Sînteți o bandă! O bandă nenorocită de boți! Vreți să puneți mina pe mine! Pe banii mei! (Scoțînd pistolul.) Mîinile sus! Executarea! Doamnă Lara! Fără mofturi! Ați aflat că due banii spitaleului? Nemermicilor!

PAVEL: Mai încet, Alf. Lasă pistolul. Avem martori. Dacă te interesează. Bert și Lara erau aici. De unde era să știm că te oprești aici? N-ai știut nici dumneata acum o jumătate de oră. Așa n-ai spus.

ALF: Am spus. Da. Am spus. Așa e. N-am știut. Mi-a venit ideea în mașină.

CAN: Cred că ții niște predici formidabile, sfinția ta.

(Și în acest moment muzica se întrerupe brusc. Și se aude vocea crainicului: — Atențiune! Atențiune!)

LARA: Bert! Inchide-l!

VOCEA CRAINICULUI: Atențiune! Atențiune!

BERT: Nu! Să meargă pîna la capăt! Vreau să meargă pîna la capăt.

VOCEA CRAINICULUI: Atențiune! Atențiune!

ALF: Și asta a mai fost? A mai fost? Pavel!

VOCEA CRAINICULUI: Către locatarii motelului „Maria Magdalena”! Către locatarii motelului „Maria Magdalena”!

CAN: Ai să afli imediat! Nu te agita. Poate mai scoți o dată pistolul.

ALF: E o farsă. Nu vă dați seama? E o farsă.

VOCEA CRAINICULUI: Către locatarii motelului „Maria Magdalena”! Către locatarii motelului „Maria Magdalena”!

BERT: Ce farsă! Au cumpărat toate posturile? Toate posturile de radio? E pe alt post. L-am pus eu. Pe alt post.

VOCEA CRAINICULUI: Către locatarii motelului „Maria Magdalena”! Către locatarii motelului „Maria Magdalena”!

LARA: Și telegrama e tot o farsă?

ALF (citește): «Motelul „Maria Magdalena”. Paisprezece septembrie. Edicon». Cine e Edicon?

LARA: Mi-a spus că o să nror. Intr-o noapte. Intr-o casă. Și a doua zi casa va fi dărîmată.

VOCEA CRAINICULUI: Urmează anunțul: În motelul „Maria Magdalena” sînt cinci spioni! Nu șase! Cinci! Al șaselea locatar e nevinovat! Aveți grijă de cel nevinovat!

ALF: Asta e Edicon?

VOCEA CRAINICULUI: Repetăm. Urmează anunțul: În motelul „Maria Magdalena” sînt cinci spioni! Nu șase! Cinci! Al șaselea e nevinovat! Aveți grijă de cel nevinovat!

LARA: Nu!

(Se aude un zgomot — aparatul de radio a căzut. Se pare că s-a spart și s-a făcut bucăți. Un moment de liniște.)

BERT: E un magnetofon. Cineva a pus un magnetofon. În radio.

LARA: Nu e Edicon. Edicon m-a anunțat numai pe mine. Să vin la motel.

CAN: Și pe mine. Dar nu e vocea lui Edicon. O țin minte. De la telefon. Pe mine m-a anunțat la telefon.

VIA: Să fugim, Bert! Trebuie să fugim. Motelul asta e blestemat.

BERT: Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic. E o seară de adio și vreau s-o petrec. Și dumneata îl cunoști pe Edicon?

CAN: Da. Mi-a ghicit și mie. Îmi pare rău. Dar nu pot să vă spun ce mi-a ghicit. Și astăzi mi-a dat telefon. Mi-a spus așa: «Edicon la telefon. Vîno la motelul „Maria Magdalena”». Și pe urmă a repetat.

BERT: Și ai spus că ai fost dat afară din slujbă.

CAN: Am fost. Și după asta am primit telefonul. De la Edicon.

BERT: Cine e Edicon?

CAN: Nu știu. Nu știu mai mult decît Lara. BERT: Poate că știe Pavel mai mult.

PAVEL: Nu știu. N-am auzit de Edicon. Ba da. Cred că am citit ceva. Despre Edicon. Din istorie. Sînt sigur. Cred că este vorba de o istorie mai veche. Ceva cu Bizanțul. Nu mai țin minte exact.

CAN: Pot să-ți spun un lucru. Dacă te interesează. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.

VIA : Ești nebun ?

PAVEL : Asta e din Apocalips. Ți-a prorocit ceva ?

ALF (incet) : Vino sus. Să te plătesc.

VIA : Bert ! Te rog să-l omori. M-a chemat sus. Să mă culc cu el. Mi-a spus că mă plătește.

ALF : Nu te cheamă Adana ?

VIA : Bert !

BERT : Lasă-l să vorbească.

PAVEL : Mi-am adus aminte. Edicon e un sol.

ALF : Can ! Nu te apropia ! Nu te apropia de mine !

CAN : Ce mai faci, domnule Edicon ?

ALF : Nu sînt Edicon. O vorbă ! Vreau să spun o vorbă.

BERT : Lasă-l să vorbească.

LARA : Edicon, ce-i cu iepurele ? Ce-i cu iepurele cu cinci picioare ?

BERT : Lara ! Doamnă Lara ! Te rog să mă scuzi. Lasă-l să vorbească.

VIA : Ia-ți iepurele tău jegos. Și toată povestea cu vulpile și cu urșii.

BERT : Lasă-l. Vorbește.

ALF : Îmi pare rău. Via. Îmi pare foarte rău. Te rog să mă scuzi pentru ce am făcut. Și pentru ce o să spun. Nu cunosc nici un Edicon. Nici n-am auzit de numele ăsta idiot. Ai o intrare foarte frumoasă. Bert. Vreau să spun că motelul are o intrare foarte frumoasă, Adana ! Semenii nemiapomenit cu Adana. Am iubit-o pe Adana. Acum vreo șase-sapte ani. Iartă-mă. Adana a fost o prostituată. Poate, din cauza asta am iubit-o. Și ea lua bani de la mine. Întotdeauna. Ridea și lua bani. Mi-a spus că-i e scîrbă de mine. Dar că-și face meseria. Și înțelege s-o faci pe bani. Pe mulți bani. Am crezut că ești Adana. Și am vrut să-ți dau toți banii.

VIA : Via a fost un copil acum șase-sapte ani.

ALF : Îmi dau seama. Îmi aduc aminte. Via împlinește douăzeci de ani.

VIA : Sînt castă. Sînt castă de tot !

LARA : Liniștește-te ! Sîntem siguri că ești castă. Nu se îndoiște nimeni.

VIA : N-am vrut să-l sîrut. Pe Bert ! Și pe Bert îl iubesc. Îmi pare rău că o spun față de martori. Dar îl iubesc mult. Nu știu de ce. Dar Bert mi-e tare drag.

ALF : Semenii teribil cu Adana. Avea și Adana ceva drag. Ceva foarte drag. Și te rog să-ți păstrezi iepurele. Îmi pare rău că n-am o vulpe și un urs.

PAVEL : Lasă, Alf. Ți s-a întîmplat o nenorocire. Cu Adana. Și o cauți. Nu-i așa ? Cred că ți s-a mai părut și altă dată că ai găsit-o.

ALF : Da, părinte. Mi s-a mai întîmplat. Rușinea asta.

PAVEL : Nu-mi spune părinte. Numele e singurul titlu care-mi place.

CAN : Ai avut o grămadă de titluri. Din cîte îmi dau seama.

PAVEL : Am avut, Can. Le-am avut pe rînd. Sînt episcop.

CAN : Și eu sînt mitropolit.

PAVEL : Nu cred. Îl cunosc bine pe mitropolit.

VIA : Cum trebuie să-i spun unui episcop ?

PAVEL : Pavel. Atît, Via. Pavel.

VIA : Așa-ți spun prietenii ?

PAVEL : Așa-mi spun toți. Îmi pare rău. Dar n-am un nume pentru prieteni.

CAN : Cred că te-am mai văzut. Mi s-a părut de la început. Dar nu eram sigur unde. Mi-ai spus că ești episcop și m-ai luminat. N-am cunoscut episcopi.

PAVEL : Vreme este să taci și vreme este să grăiești.

ALF : Îmi pare rău, dar nu mai pot să stau. Să mai stau aici. Te rog să mă scuzi, Via. Îmi dai cheia, Bert ?

BERT : Camera este deschisă. E un obicei al casei. Ca să fie deschise camerele libere. Camera de lingă ușă.

ALF : Bună seara. Vă urez petrecere frumoasă. Scuză-mă, Via. Îmi pare foarte rău. Semenii nemiapomenit. Bună seara.

(Alf se îndreaptă spre scară. Nu-l despart decît cîțiva pași. Începe să urce scara. Se aude foarte clar fiecare treaptă pe care urcă. Întineric brusc.)

BERT : Lumina ! Aprindeți lumina ! Cine umblă ? Cine umblă la lumină ?

(Un foc de revolver. Ceva cade pe scări

PARTEA A DOUA

Întinerie dens. Liniște. Un foc de revolver. Ceva cade pe scări și se rostogolește.

BERT : Lumina ! Aprindeți lumina !

(Lumină. Lingă scară zace Alf.)

CAN : Gata. Cine dracu a stins-o ?

VIA : Alf ! L-ați omorit ! Asasinilor !

ALF : N-am nimic, Via. Glonțul mi-a rupt haina. Ațita tot. Am văzut flacăra. Și atunci am alunecat și am căzut.

VIA : De unde venea ?

ALF : Flacăra ?

VIA : Dinspre Can ?

ALF : Nu. Venea de acolo. De lingă ușă. Dar acolo nu e nimeni.

PAVEL : Bine că a fost Can lingă întreprupător.

CAN : Ești foarte deștept, sfinția ta. Sau cum dracu trebuie să-ți spun. Dar n-ai băgat de seamă un lucru. În camera asta sînt trei întreprupătoare.

BERT : Patru.

CAN : Și unul e în spatele tău.

PAVEL : Da. Ai dreptate.

CAN : Dar tu ești blind ca o oaie. Și nu poți să pui mina pe un pistol.

PAVEL : Mai e unul pe scară.

ALF : Sper că n-o să se mai stingă lumina. Vreau totuși să mă duc sus.

LARA : Vreun este să pleci. Și vreme să rămi.

PAVEL : O să te conduc, dacă nu te superi. Vreme este să dărim, și vreme să zidești.

VIA : Eu ! Nu sînt supărată pe dumneata ! Și-mi pare rău și de Adana. Probabil că sînt teribil de proastă.

ALF : Vă mai spun o dată bună seara. Doamnă Lara ! Edicon e un escroc. Sînt sigur că e un escroc. Sînt o mulțime. Se ciștigă bine cu prorociri. Cred că s-a ciștigat bine întotdeauna. Acum au o alură științifică. Asta e tot.

LARA : Edicon n-a luat niciodată bani.

ALF : Am spus că e escroc. Nu găinar. A avut el vreun interes. Să nu fiți unde-va, de pildă, astăzi. Gîndiți-vă, unde-ar fi trebuit să fiți. Și poate că n-ar fi rău să vă duceți acolo.

LARA : Nu trebuia să fiu nicăieri. Eu nu prea ies în lume.

CAN : Cunoști multe lucruri pentru un doctor.

ALF : Destule. Rună seara.

LARA : Aș vrea să-mi spuneți un lucru.

ALF : Eu ?

LARA : Toți. Cum se face asta ? Că nu vă pasă de nimic. S-a tras în Alf. Alf era să fie omorit. A tras cineva de aici. Din salon. Vi se pare că e normal, nu-i așa ? Nimeni nu se miră de nimic. S-a găsit un magnetofon în radio. Cred că nu s-a instalat singur, nu-i așa ? Nu vi se pare ciudat ? Nu vă mirați de nimic ? Sînteți spioni, nu-i așa ? Alf !

ALF : Da, doamnă Lara.

LARA : Nu-ți pasă ? Că a tras cineva în dumneata ?

ALF : Nu te supăra. Aș vrea să-ți pun o întrebare. Dumneata ai tras ?

LARA : Nu.

ALF : Nu ? E-n regulă. Dumneata îl aștepti pe Edicon.

LARA : Nu.

ALF : Nu ?

LARA : Nu. Edicon a venit. Dumneata ești Edicon. Iepurele cu cinci picioare e al meu. Mi l-ai luat în seara aceea. Cînd mi-ai ghicit. Și tot de la mine știi și povestea cu vulpea. Povestea cu vulpea cu cinci picioare. Și cu ursul cu șase. Acum poți să te duci sus. Și să te culci. Solul a venit. Solul e bine primit. E un cîntec de copil. Nu știu dacă l-ai cîntat vreodată.

ALF : Nu.

LARA : Eram sigură.

ALF : Bună seara. Numele meu e Alf. Totuși.

LARA : Nu s-a îndoit nimeni, Alf.

PAVEL : Eu o să te conduc.

VIA : Eu rămîn aici. Nu te supăra, Alf. Sînt puțin obosită. Sînt foarte obosită.

CONDUCTĂ : O să-l ajut eu pe Pavel. Să-l conducă pe Alf. Pe prietenul nostru Alf. Atunci o să fie sigur. Că a doua oară n-am tras eu.

(Pașii celor trei se depărtează. Ajung la scară. Încep să urce treptele.)

VIA : O să stau puțin. În fotoliu. E un fotoliu urit. Și e foarte vechi, nu-i așa, Bert ? Cred că are o sută de ani. Aici e destul de frig. Pentru septembrie. De ziua mea a fost cald. Întotdeauna a fost cald. De asta am venit cu o rochie subțire. Cu două. Mai am una sus. Bert ?

BERT : Da, Via.

VIA : Tu ai mai băut șampanie ?

BERT : Da, Via.

VIA : Ești un bărbat grozav, Bert. Un bărbat teribil de grozav. Cred că nu e prea corect să spui așa. Teribil de grozav. Știi ce a spus Shakespeare, Bert ?

BERT : Nu, Via. Nu l-am citit pe Shakespeare. Nu prea citesc piese.

VIA : Ar trebui să citești. Bert. Te rog din suflet. Știi ce a spus Shakespeare ? This above all : to thine ownself be true.

BERT : Nu știu englezește, Via.

VIA : Eram sigură că nu știi. Te rog să înveți. Te rog din suflet. Și mai presus de toate : să-ți fii fidel ție însuși. Nu știu ce-a vrut să spună asta. Poate că n-a vrut să spună nimic. I-au venit niște vorbe frumoase și le-a scris. Crezi că se-ntimplă ?

BERT : Ar fi bine să pleci, Via. Am o mașină. E chiar la intrare. La dreapta. Cum ieși din casă. Și dumneata, doamnă Lara. Am impresia că nu e o scară pentru doamne.

VIA : Nu știu să conduc, Bert.

BERT : O să te ducă doamna Lara. Nu-i așa, doamnă Lara ?

LABA : Cred că ai dreptate, Bert. (Încet.) Vino mai aproape.

BERT (încet) : Eu ?

LARA (încet) : Da. O iubești pe Via, nu-i așa ?

BERT : E un copil, doamnă Lara.

LARA : Bert ?

BERT : Da, doamnă Lara.

LARA : Aștepti degeaba.

BERT : Nu aștept nimic, doamnă Lara. VIA (vorbește pentru ea însăși. Probabil că-i place să vorbească, din când în când, pentru ea însăși) : Acum e bine să stai undeva pe un deal. Și să te uiți la motel.

Bert a pus o grămadă de lumini la intrare. LARA : Știi foarte bine ce aștepti. Aștepti de douăzeci și ceva de ani. Aștepti să vină un om. Și să-ți spună o parolă. O parolă complicată. Formată din trei părți. Și tu o să-i dai cutia pentru nasturi. Pentru că seamănă într-adevăr cu o cutie pentru nasturi.

BERT : Nu înțeleg, doamnă Lara. Nu înțeleg nimic. LARA : E riscant să nu înțelegi, Bert. BERT : Îmi dau seama, doamnă Lara. Dar ce pot să fac ? LARA : E un lucru pe care nu-l știi. Serviciul acela nu mai există. Serviciul care ți-a dat „cutia pentru nasturi“. Nu mai există

de douăzeci și ceva de ani. La un an după ce ți-a lăsat cutia. N-are rost să-ți spun cum s-a făcut. Că nu mai există. E prea mult de vorbit.

VIA (tot numai pentru ea) : Dar dealul poate să fie într-o parte. Și atunci le vezi prin pom. Iar acum sint tot felul de frunze. Și verzi și galbene. Nu știu ce să fac cu ele. Dar noaptea sint bune. Dacă stai pe deal. Și dealul e într-o parte.

BERT : Nu înțeleg, doamnă Lara. Îmi pare rău. Dar nu înțeleg.

LARA : Bine. A fost un singur om care a știut parola. Toată parola. Toate cele trei părți. Dar omul acesta a fost împușcat. Diu greșală. Și au rămas trei agenți. Trei agenți de-ai lui. Dar fiecare nu știe decît o parte. Nu știe nimic de celelalte două părți. De celelalte două părți ale parolei. Și nu știe nimeni. N-ai pe cine să aștepti. N-o să vină nimeni. Să-ți spună toată parola.

BERT : Nu înțeleg, doamnă Lara. Îmi pare rău. Dar nu înțeleg.

LARA : Bert ! Îmi spui numai unde e cutia. Cutia pentru nasturi. Ai cincizeci de mii pentru asta. Și-o să pleci cu Via. Unde vrei.

BERT : Via trebuie să-și termine facultatea.

LARA : N-are decît să și-o termine. Bert ! Îți aștepti degeaba solul. Solul nu există. Solul n-o să vină.

BERT : Nu știu nimic, doamnă Lara.

LARA : Și cine știe ? Via ? Via e depozitarul ? Via nici nu se născuse. Cînd s-a lăsat cutia în motel. Cutia pentru nasturi. În motelul „Maria Magdalena“.

VIA (tot numai pentru ea) : Întotdeauna a fost cald. Pe paisprezece septembrie. Și acum e cald. Mai întîi a fost frig. Dar acum s-a făcut cald. Dacă-ni luam rochiile groase ? Ce se-ntimpla ? Aia albastră mai trebuie

aranjată. Asta e adevărul. Mai trebuie aranjată. Și nici nu mai e prea bună. Dar aia verde ? Aia verde puteam s-o iau. E bine cînd ai două rochii. Două groase și două subțiri. Și niște fuste. Tot două. Dar pantofii ? Dar bluzele ?

CAN : Bert !

(Can a făcut doi pași pe scară. Și s-a oprit. Apoi a început să coboare încet. Pe urmă s-au auzit pașii lui Pavel.)

VIA : Alf ! Unde e Alf ?

CAN : Alf e mort. A murit otrăvit.

VIA : L-ați omorît ! Asasinilor !

CAN (Viei) : Taci. (Lui Pavel.) Pavel, spune-i să tacă.

PAVEL : Taci, Via.

CAN : Tu i-ai pregătit paharul cu șampanie. Bert ! Cu tine vorbește.

BERT : Eu.

CAN : Pavel !

PAVEL : Da, Can.

CAN : Du-te la Via. I-e rău.

PAVEL : Ți-e rău ?

CAN : Ai auzit de vorba asta ? Ochi pentru ochi ?

PAVEL (incet) : Via ! Pleacă. Nu te lăsa incurcată.

BERT : Am auzit. Vrei să mă-mpuști. Am înțeles bine ?

CAN : Foarte bine.

VIA (incet) : Pavel ! Alf n-a murit, nu-i așa ?

BERT : Probabil că ai vreun interes special. Pentru că nu l-am otrăvit pe Alf. Știi bine. Nu l-am otrăvit pe Alf.

PAVEL (incet) : Ba da. A murit. Otrăvit. E o otrăvă mai rară. Îi cunosc bine simptomele.

BERT : Știi bine, Can. Cum am turnat șampania. Fiecare și-a ales paharul. N-am oferit nimănui nici un pahar. Știi bine asta. Dar nu te interesează.

CAN : Vrei să mai spui ceva, Bert ?

LARA : Can ! Lasă pistolul. Nu trage.

VIA (incet) : Nu știu să conduc mașina.

PAVEL (incet) : Așteaptă-mă lângă pomi. Numără cinci pomi de la intrare. De la stînga la dreapta. Stai acolo.

CAN : Spune și tu o rugăciune. Sau altceva. Ceva care să te urnească din loc. Spre călătoria cea lungă.

BERT : Tu ai tras și în Alf, nu-i așa ?

CAN : E vechi bancul. Datează dintr-o acțiune de spionaj a fenicienilor. Ai auzit de fenicieni ? Se pare că aveau spioni mai deștepti ca tine. Ai renunțat la rugăciune ? Pavel, spune tu vreo două vorbe pentru el. PAVEL : Stai, Can. Am găsit un plic la Alf. În buzunarul hainei. E un plic închis și-n el nu sînt decît cinci vorbe. „Dacă voi fi mort. Alf“.

CAN : Dă-l încoia.

VIA : Știa că o să moară ?

PAVEL : Exista o posibilitate. Am s-o citească eu.

CAN : Via.

VIA : Da, Can.

CAN : Uită-te și tu. S-ar putea ca Pavel să nu vadă bine. Ai grijă să nu scape vreun cuvînt.

VIA : Aș vrea să ies puțin la aer. Mă doare capul. Înțelegi, Can ? Mă doare capul.

CAN : Și pe mine mă doare capul. Dar nu mai țin mult. Citește.

PAVEL (citește) : „Stimați colegi ! Îmi pare rău că am murit. Nu mi-a fost frică niciodată de asta. Dar mi-a părut rău. Eu am instalat magnetofonul. Și tot eu i-am dat telefon lui Bert. Camera cu am reținut-o și tot eu am renunțat la ea. Poate nu l-ați omorît încă pe Bert. Să n-o faceți. Bert e nevinovat. Aveți grijă de cel nevinovat. Bert habar n-are de cutia pentru nasturi. Nu e el depozitarul. Cunosc una din părțile parolei. Iepurele cu cinci picioare. O vind pentru cincisprezece mii. Vă rog să trimiteți banii la Poșta Centrală. Post restant. Pentru Adana. Povestea cu vulpea și ursul nu face parte din parolă. Alf“.

VIA : Bert ! Ai scăpat. Acum o să ai o grămadă de timp. Să-l citești pe Shakespeare. Te rog din suflet.

CAN : Via !

VIA : A citit corect, Can. Foarte corect.

CAN : Vino sus. Lara ! Pune mîinile pe masă. Via ! Vino lângă mine.

VIA : De ce ? Aș vrea să ies puțin la aer. Mă doare capul.

CAN : N-o să te mai doară. Vino lângă mine.

VIA : Acolo ?

CAN : Aici. Treci lângă perete. Pavel ?

PAVEL : Da, Can.

CAN : Ți-am scos pistolul din buzunar. N-ai de ce să te agiți. N-ai nici un motiv. Gîndește-te la armonie și la echilibru.

BERT : Asta o știți tot de la fenicieni ?

CAN : Da. I-am studiat foarte atent. Și am tras o mulțime de concluzii. Și cu ocazia asta pot să vă spun și prîna parte a parolei :

„Aici este înțelepciune. Cine are priceperea să socotească numărul fiarei ; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase“. Răspunsul este — „ești nebun ?“ Asta e prima parte a parolei și din cauza asta știu cine e depozitarul. Dacă nu vă deranjează. Partea a doua a parolei ați auzit-o de la Alf. Iepurele cu cinci picioare. Răspunsul e : „sînt o femeie stricată“.

Asta e clar. Alf a avut dreptate. Nu e Bert depozitarul. Depozitarul nu venea la motel. Venea la stația de troleibuz. Din fața Poștei Centrale. Lîngă magazinul de jucării. Venea o dată pe lună. În ziua de șapte. Intre patru și cinci și cincisprezece.

LARA : Și cine e depozitarul ? Alf ?

CAN : Nu e Alf.

BERT : Tu ești, Can ?

CAN : Nu sînt eu.

VIA : Eu sînt.

CAN : E drăguț, nu-i așa ? Nici nu se născuse pe vremea aceea. Mai întîi a fost tatăl ei. Dar tatăl ei a murit. Acum doi ani. Și atunci a preluat ea. Toată afacerea.

VIA : M-a rugat tata. M-a rugat mai demult. Acum vreo trei, patru ani. Dacă i se întîmplă ceva. Să vin eu la întîlnire. Dar am auzit că se dărimă motelul. Și atunci nu mai avea rost să aștept. Ziua de șapte. Și am venit aici. Aș fi așteptat degeaba.

BERT : A fost un banc ? Cu aniversarea ?

VIA : Nu. N-a fost. Am împlinit douăzeci de ani. Astăzi. Îmi pare rău. S-a întîmplat.

CAN : N-are nimic. Partea a doua e ieșurele. Și partea a treia ? Doamna Lara ?

LARA : Da, Can ?

CAN : Edicon ?

LARA : Da, Edicon.

CAN (Larei) : Solul a venit. Solul e bine primit. Era cit pe aci să mă păcălești cu asta. Foarte drăguț. Via !

VIA : Da, Can.

CAN : Trebuie să-mi spui unde e cutia pentru nasturi. Ai auzit parola.

VIA : Nu-ți spun Can. Tu l-ai omorît pe Alf, nu-i așa ?

CAN : Nu. M-am dus sus cu Pavel. Alf ne-a invitat la el. Zicea că are un coniac bun. Și deodată a căzut. Întrebă-l pe Pavel.

VIA : Pavel e cu tine ?

CAN : Nu e. Nu știu cine e Pavel. Poate că nu e cu nimeni.

VIA : Și Lara e cu tine.

CAN : Nu e.

VIA : Toți sinteți împreună. În afară de Bert. Și l-ați omorît pe Alf. Ați știut că nu e de-al vostru. Ai vrut să-l omori și pe Bert. Dar Alf a lăsat o scrisoare. Fiindcă Alf e un bărbat corect.

CAN : Ai terminat ?

VIA : Am terminat. Nu-ți dau cutia pentru nasturi.

CAN : E-n regulă. De ce nu te apuci să scrii poezii ? Cred că ai fi bună la asta. Așa o să ai o deziluzie. O mică deziluzie. Așa spuneau bătrînii mei prieteni. Fenicienii. Ai un minut. După asta îl împușc pe Pavel. Dacă nu-mi spui. După al doilea minut o împușc pe Lara. După al treilea, pe prietenul tău Bert. Și după al patrulea minut, pe tine. Dacă vrei să afli adevărul, lasă minutele. Lasă-le să curgă. Mai sînt cinci secunde. Și începe numărătoarea.

VIA : Asta o știi tot de la fenicieni ?

CAN : Da. Știu o mulțime de lucruri de la escrocii ăia. A început numărătoarea, Pavel ! Fii gata, bătrîne. Mai ai patruzeci și șapte de secunde. Patruzeci și două.

VIA : Nu-ți spun.

CAN : Cum dorești. Treizeci și una. Ai să te convingi că nu sîntem împreună.

BERT : Spune-i, Via.

VIA : Nu pot, Bert. L-a omorît pe Alf.

BERT : O să-l omoare și pe Pavel. Și după asta o să-i spui.

PAVEL : Las-o-n pace.

BERT : Și Pavel o să moară degeaba.

CAN : Douăzeci și două.

VIA : L-a omorît pe Alf.

BERT : Alf era omul ? Lui trebuia să i-o dai ?

VIA : Nu. Alf nu știa decît mijlocul. Mijlocul parolei.

BERT : Via ! Can ți-a spus parola. Ce mai vrei ?

VIA : Mi-a spus-o. Dar n-a știut-o. Acum poate să mi-o spună oricine. Oricine de aici. Poți să mi-o spui și tu. Dar n-a știut-o nimeni. Nimeni !

CAN : Șaptespe. Îmi pare rău, Pavel. Dar am nevoie de caseta asta. Încearcă să mă-nțelegi. Lara ! S-ar putea să schimb ordinea.

BERT : Via ! Ce-i în caseta asta ?

VIA : Nu știu.

BERT : Can !

CAN : Nu știu. Cred că nu știe nimeni. Niște hîrtoage, probabil. Întotdeauna e vorba de niște hîrtoage. Douășpe. Vă rog să fiți calmi. Cît se poate de calmi.

BERT : Via !

VIA : Știu, Bert ! Dar mai e ceva. Mai e tata. A așteptat foarte mulți ani. Foarte mulți. Și totul se termină cu Can. Cu un oarecare Can. Care l-a omorît pe Alf.

CAN : Nouă.

LARA : Omul cu parola nu mai există. A fost omorît. I-am spus lui Bert. Am crezut că el e depozitarul. Au rămas trei agenți.

Fiecare dintre ei n-a știut decît o parte a parolei. Și n-a știut nimic de ceilalți doi. Absolut nimic. A fost o afacere foarte bine pusă la punct.

CAN : Șase.

VIA : Sint înțeleși, Bert. Sint sigură că sint înțeleși.

CAN : Ai să vezi imediat.

LARA : Pavel ! Spune ceva ! Via ! Dă-i caseta !

PAVEL : Las-o !

BERT : Pentru niște hîrtoage ? Via ! Il riști pe Pavel !

CAN : Mai sint trei secunde.

VIA : Îți spun.

CAN : Calm, copii. Nu se mișcă nimeni. Asta e ultima mea treabă. Iau caseta și mă retrag din afaceri. M-am plictisit. Pierzi prea multe nopți. Și nu e sănătos. Te ascult.

VIA : E sub dumneata.

CAN : Sub mine ?

VIA : Da. A șaptea treaptă. De jos în sus. Trebuie să dai la o parte scindura. În partea stîngă e o piatră cu trei cercuri.

BERT : La fiecare treaptă e o piatră cu trei cercuri.

CAN : Normal. Bert. Ar trebui să-i studiezi pe fenicieni. De la ei știm toate chestiile astea. Care cere trebuie învîrtit ?

VIA : Cel din mijloc.

(Doi pași ai lui Can pe scară.)

CAN : Via ! Scoate treapta.

VIA : Eu ?

CAN : Tu. Știi ce spuneau fenicienii ? Dacă tot ai scos pistolul, trebuie să-l ții bine.

VIA : Fenicienii n-aveau pistoale.

CAN : Asta te frîmîntă ? Scoate cutia. Fă-mi mie plăcerea asta.

VIA : Poftim.

CAN : Mulțumesc, Via. Să știi că n-am nici o legătură cu Pavel. Nici cu Lara. Nici cu Bert. Nu i-am mai văzut. Deși am mai fost la motel. Dar în trecere. Atunci l-am văzut pe Bert. Pentru prima dată. Și acum îl văd a doua oară. Asta e tot. Vă urez în continuare o seară plăcută. Mai e ceva. Nu l-am omorît pe Alf. A fost otrăvit. Și mie nu-mi place otrava. Dar nu l-am omorît eu.

(Un zgomot foarte ușor de pași.)

ALF : Are dreptate.

(Alf e în capul scării. Un foc de pistol. Can se prăbușește pe scări.)

VIA : Can !

ALF : Un moment, Via.

VIA : Alf !

PAVEL : HB 142.

(Un foc. E un pistol, totuși. În mîna lui Pavel. Alf se prăbușește. Se rostogolește pe scări. Din ce în ce mai slab.)

VIA : Alf !

ALF : Plouă. Plouă, Pavel ?

BERT : Trăiești ?
 ALF : Nu plouă ?
 PAVEL : Nu. E foșnetul copacilor.
 ALF : Păcat. Stau și mă-ntreb de ce ? De ce nu plouă ? E un banc. Cu post-restant. Nu e nici un post-restant. N-am pe nimeni.
 BERT : Și Adana ?
 ALF : Nu există Adana.
 VIA : L-ai omorît pe Can.
 ALF : Ăsta e jocul. Ăstea sînt zarurile. Pavel ! Zi vorba aia. Ai tu o vorbă simpatică.
 PAVEL : Vreme este să te naști. Și vreme să mori. Asta ?
 ALF : Asta nu e o vorbă simpatică. Asta e o scîrbă de vorbă. Ascultă-mă pe mine. Ailaltă. Mai zi ceva. Poate o nimerești.
 VIA : L-ai omorît pe Can.
 PAVEL : Și strîmță este poarta. Și îngustă este calea care duce spre viață. Și puțini sînt cei care o află.
 ALF : Gata. Cred că e gata. Păcat că nu plouă. Asta e.
 BERT : Și Adana ?
 ALF : Mai zi ceva, Pavel. Ceva...

(Liniste. Acum se aude iar foșnetul copacilor. Cicul, vreau să spun. Întreruperea lui și reluarea.)

LARA : Nu mai e nevoie.
 BERT : A murit ?
 PAVEL : Da. Lara !
 LARA : Da.
 PAVEL : Fă-mi legătura, Via !
 VIA : Da, Pavel.
 PAVEL : Deschide cutia.
 BERT : Pavel ! Ce faci cu Via ?
 O VOCE DE DEPARTE : Comandamentul !
 Vă ascult !
 PAVEL : Nimic. Și-a ascultat tatăl. N-a știut ce-i în cutie. N-a știut de unde vine solul. Putea să fie și o chestiune de familie.
 O VOCE DE DEPARTE : Comandamentul !
 Vă ascult !
 LARA : Ce facem cu motelul ?
 PAVEL : Vrei să mai lucrezi aici. Bert ?
 BERT : Nu.
 PAVEL : Uită de motel. Și-o să-l dărime.
 O VOCE DE DEPARTE : Comandamentul !
 Vă ascult !
 LARA : Lara. Din partea maiorului Pavel. S-a terminat.
 VIA : Pavel ! Nu-i nimic în cutia asta. Numai un pic de praf.
 PAVEL : Cum ? Dă-o-ncoa. Adică nu. Pe spatele capacului. Nu e seris nimic ?
 O VOCE DE DEPARTE : Felicitările noastre ! Ați fost avansați. Din ordinul generalului. Odată cu plecarea în misiune.
 LARA : E foarte sigur de noi. Generalul.
 PAVEL : Cîteste ! Nu e o dată ?
 O VOCE DE DEPARTE : Vă rog să repetați.
 LARA : Mulțumiri.
 VIA : Ba da. Treisprezece septembrie. O mie nouă sute...
 PAVEL : E limpede. Au fost niște hîrtoage speciale. Care după un timp dispar. Ca hîrtoage. Și se fac pulbere.

O VOCE DE DEPARTE : Aveți nevoie de ceva ?
 LARA : Pavel ! Avem nevoie de ceva ?
 PAVEL : N-avem nevoie de nimic.
 LARA : N-avem nevoie de nimic.
 O VOCE DE DEPARTE : Vă așteptăm. Felicitări.
 BERT : Asta e tot ? Puțin praf ?
 PAVEL : Ce vrei să mai fie ?
 BERT : Și pentru asta a murit Can ? Și IIB 142 ?
 PAVEL : IIB 142 nu este indexul lui Alf. E o pilulă. Moarte aparentă pentru treizeci de minute.
 BERT : Și ți-ai dat seama ?
 PAVEL : Altfel la ce mai sînt plătit ? Bert !
 BERT : Da, Pavel.
 PAVEL : Nu te mai uita așa la mine. Ești un băiat bun, Bert. Dar nu cred că ai să pricepi vreodată chestia asta. Pentru cutia de nasturi am fi dărimat toate motelurile din țară.
 BERT : Nu e prea mult ?
 PAVEL : Nu e.
 LARA : Pavel ! Ajunge.
 PAVEL : Nu ajunge. În fața lui Bert au fost împușcați doi oameni. Și i s-a schimbat destinul. Lui Bert, vreau să spun. Poate că o să fie un destin mai bun. Nu știu. Dar o să fie altul. Și are tot dreptul să știe. De ce au murit doi oameni și s-a schimbat un destin.
 BERT : Lasă. Pavel. Poate că e mai bine să nu spui. S-ar putea să ai neplăceri.
 PAVEL : Au fost destule neplăceri astă seară aici. Una în plus nu contează.
 BERT : Știi ce era în cutie ?
 PAVEL : Știu. Sînt aproape sigur. Aș putea să pun și-un pariu. Dar nu mai am cu cine. Cutia asta o căutam de mai bine de douăzeci de ani.
 BERT : Cît ai spus ?
 PAVEL : Mai mult de douăzeci de ani. Aproape un sfert de veac. Din patrușpatru. De cînd s-au retras nemții. Mai întîi, s-a crezut că e la Mamaia. Pe urmă s-a crezut că e la Poiana. Și abia mai tîrziu s-a aflat că e aici. Dar n-am aflat numai noi asta. Au aflat-o și alții. Lucrul cel mai important era să nu iasă din țară. Să nu se afle ce conțin hîrtiile. O listă de rezidenți, probabil. Niște rezidenți tăcuți. Care sînt tăcuți de un sfert de veac. Știi ce-i aia un rezident care tace de douăzeci și ceva de ani ?
 BERT : Îmi închipui.
 PAVEL : Îmi pare rău. Bert. Dar n-ai cum să-ți închipui asta.
 BERT : Dar nici voi nu-i știți.
 PAVEL : Ne descurcăm noi. Principalul e că ceilalți n-o să știe niciodată nimic. Altfel putea să iasă un mic prăpăd. Prăpădul care se numește reactivizarea rețelei. E o expresie destul de imbecilă, nu-i așa ?
 BERT : Nu știu.
 PAVEL : Trecurul îți joacă din cînd în cînd cîte o festă. E ca un coșmar care te urmărește și după ce te-ai trezit. Și ți se pare că nu mai scapi de el. Dar trebuie să scapi.

BERT : Era să te împuște Can.

PAVEL : Ce-a fost, a fost !

BERT : Ți-a stat foarte bine ca preot.

PAVEL : Da ? Mulțumesc. Nu-ți pare rău de motel, Bert ?

BERT : Nu. Cred că e caraghios. Să nu-mi pară rău de motel. Mai ales că nu i se spunea motelul „Maria Magdalena”. I se spunea motelul lui Bert. Cred că nu știi asta.

PAVEL : Ba da. Știu.

BERT : Știi ? Am uitat că știi tot. Te rog să mă scuzi. Motelul lui Bert. Așa-i spuneau cînd ne adunau în ședințe. Pe responsabilii de moteluri. Și de hoteluri. Mi-am vîrît o bucată de suflet, în motelul ăsta. Dar vine o vreme cînd trebuie să renunți. Cînd trebuie neapărat să renunți. Altfel, se duce dracului totul. Știi cînd mi-am dat seama de asta ? Vîno mai aproape. Nu e nevoie să ne audă toată lumea. Cînd am văzut-o pe Via. Mi-am dat scama că trebuie s-o urmez. Cred că și asta e caraghios. E nemaipomenit de caraghios. Ca un bărbat să-și urmeze femeia. Mai ales că nu se știe. Dacă femeia vrea să fie urmată de bărbatul acesta.

PAVEL : Vrea, Bert. De asta poți fi sigur.

BERT : Nu știu.

PAVEL : N-ai de ce să nu știi. N-ai nici un motiv. Absolut nici unul.

BERT : Asta nu pot să pricep. Dacă stau să mă gîndesc bine. Nu pot să pricep de loc. De ce l-a împușcat Alf pe Can.

PAVEL : E simplu, Bert. E simplu de tot. Veneau din două agenturi diferite. E clar ? Și mai e ceva. Cutia. Cutia asta blestemată. E clar și asta ? Noi n-am putut să punem mina decît pe un spion. Pe cel care știa ultima parte a parolei : Edicon.

BERT : Era să te împuște Can.

PAVEL : Ce-a fost, a fost. Motelul e înconjurat. Pentru orice eventualitate. Dar cred că asta n-ar fi fost o surpriză. Pentru ei. Mai ales pentru Can.

(Și după asta s-a auzit o muzică frumoasă. O muzică de seară, dacă asta vă spune ceva.)

BERT : Bert. Can... N-am mai auzit de numele ăsta. Nu e un nume prea românesc, nu-i așa ?

PAVEL : Nici nu cred că e un nume. E o mască.

BERT : Și Alf ?

PAVEL : Și Alf.

BERT : A fost aproape un bal mascat.

PAVEL : Nu fi amărit, Bert. Am obținut o victorie. O mare victorie. Dar victoriile au ceva trist în ele. Mai ales cele mari. Nu știu dacă te-ai gîndit vreodată la asta.

BERT : Nu m-am gîndit.

PAVEL : Nu contează. Ar trebui să bem ceva, nu-i așa ?

VIA : Dealul.

PAVEL : Ce ?

VIA : Dealul. Ar trebui să fie într-o parte. Într-o parte pe care stă un vraf de geamuri sparte. Altfel, ce să fac cu frunzele ? Ziua. Nu-i așa, Bert ? Ziua. N-ai ce face cu frunzele. Pentru că nu se mai vede nimic dincolo.

BERT : Via !

VIA : Da, Bert. Ți-am mai spus o dată. Dealul trebuie să fie într-o parte. Altfel ce dracu să faci cu el ? Care e cretinul care a pus dealul ăla acolo ? Care ? Care sare pe-o cărare ? O căpriță c-o codiță și-un convoi cu cinci broșcoi.

PAVEL : N-ai un calmant, Lara ?

LARA : Am.

PAVEL : E-n ordine.

LARA : Nu știu, Pavel. S-ar putea să nu fie.

VIA : Am spus ceva din Shakespeare ? Ce-am spus, idiților ?

BERT : Ai spus ceva foarte frumos. Foarte frumos, Via. Și pe urmă te-ai gîndit că nu știi. Că nu știi ce vrea să spună cu vorbele astea. Poate că n-a vrut să spună nimic. I-au venit niște vorbe și le-a scris. Crezi că se-ntîmplă ?